

Duchowni usunięci ze stanu kapłańskiego "reductio clericorum ad statum laicalem"

Dekretem wydanym przez Zwierzchnika Kościoła zostali dyscyplinarnie usunięci ze stanu kapłańskiego:

Pouczenie

Zgodnie z procedurami kościelnymi, ksiądz, który jest nieposłuszny wobec swego biskupa, trwa w uporze i nie podporządkowuje się jego decyzjom, może zostać ukarany suspensą lub nawet wydaleniem ze stanu kapłańskiego. Kara może mieć wymiar całkowity lub nie; określa się to w treści dekretu ordynariusza diecezji, którym kara jest nakładana. Duchowni objęci karą kościelną mają cofniętą jurysdykcję Kościoła i pozostają w karach kościelnych za łamanie przyrzeczeń kapłańskich, oraz zasad i prawa obowiązującego w Narodowym Kościele Katolickim.

Suspensa należy do tzw. kar poprawczych - jej celem jest doprowadzenie do poprawy danego kapłana, który dopuścił się przestępstwa (w prawie kanonicznym, wobec swojego biskupa) i którego postępowanie zostało przez ordynariusza uznane za szkodliwe.

W myśl Kodeksu Prawa Kanonicznego duchowny utraciwszy stan duchowny traci uprawnienia z nim związane i nie jest związany obowiązkami jakie ciąży na duchownym. Duchowny ten nie może wykonywać żadnej władzy, traci wszelkie uprawnienia. Duchowny, który utracił stan duchowny nie może być ponownie włączony do stanu duchownego, chyba, że przez reskrypt najwyższej władzy kościelnej.

Duchowny utraciwszy stan duchowny zgodnie z normami Prawa Kanonicznego traci wszystkie uprawnienia związane ze stanem duchownym oraz przestaje podlegać obowiązkom wynikającym ze stanu duchownego, z zachowaniem norm kanonu 1266 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

Duchownego obowiązuje zakaz wykonywania władzy święceń, zostaje pozbawiony wszystkich urzędów, zadań oraz wszelkiej władzy delegowanej. Jednakże w okoliczności niebezpieczeństwa śmierci, kapłan chociażby został pozbawiony prawa do spowiadania, może ważnie oraz godziwie rozgrzeszyć penitenta, który znajduje się w niebezpieczeństwie śmierci.

Odpowiedzialność biskupa obejmuje trzy sfery jego aktywności. Jest nią obowiązek troski pasterskiej, obowiązek stanowienia prawa, a także obowiązek podejmowania natychmiastowej interwencji w sytuacji powstałego skandalu. Odpowiedzialność biskupa domaga się także respektowania prawa jakie biskup wykonuje mając pełnię władzy w powierzonym sobie kościele partykularnym.

Udzielenie ekskardynacji duchownemu musi wykluczać wszelkie obawy możliwości popełnienia przestępstw kanonicznych związanych z uzasadnionymi wątpliwościami co do planów funkcjonowania jako „duchowny tułacz” bez ważnej jurysdykcji – czy też uzasadniona obawa o brak zgody biskupa ewentualnie wyrażającego zgodę na przyjęcie duchownego z innego kościoła partykularnego.

Na podstawie Kan. 121 PKK - każdy duchowny powinien być inkardynowany do jakiegoś Kościoła partykularnego albo do jakiegoś zakonu lub zgromadzenia, które posiada tę zdolność tak, że nie może być duchownych nikomu niepodlegających, czyli tułaczy.

Na podstawie Kan. 124 PKK - aby duchowny już inkardynowany mógł być ważnie inkardynowany do innego Kościoła partykularnego, winien otrzymać zgodę Zwierzchnika Kościoła - ordynariusza.

Na podstawie Prawa Wewnętrznego Narodowego Kościoła Katolickiego rozdział 18 Przynależność duchownych ust. 1 - 2:

1. Aby duchowny już inkardynowany mógł być ważnie inkardynowany do innego Kościoła, winien otrzymać zgodę własnego ordynariusza.
2. Duchowni mają szczególny obowiązek okazywania szacunku i posłuszeństwa Zwierzchnikowi Kościoła oraz każdy własnemu ordynariuszowi.